

Els primers 50 anys

Mig segle de la meva primera col·laboració periodística, un amistós Girona-Terrassa a Montilivi (19-8-1976)

He de dir que a tota trajectòria vital o professional la casualitat o estar en el lloc adient en el moment oportú són decisius. Però també cal posar-hi interès amb actitud proactiva. Jo havia dit ja de petit que volia ser periodista. Llegia diaris compulsivament i escrivia les meves opinions. Això va arribar a oïda d'en Narcís Pardàs, corresponsal de l'Agència EFE a Girona a més de cap d'administració de "Los Sitios", rotatiu antecessor del Diari de Girona. L'agència era molt important perquè tots els mitjans estaven subscrits al seu servei de notícies. Es transmetien per teletip, una màquina d'escriure a distància que rebia per línia telefònica uns impulsos elèctrics convertint-se en text i notícies procedents de tots els corresponsals i la redacció central. La presència del corresponsal de EFE a un esdeveniment era molt buscada perquè en garantia la difusió. El fet és que un matí en Narcís Pardàs coincidiria fent el cafè al Bar Núria, com passava sovint, amb el meu pare, Arseni Bosch i li va preguntar si era cert el del fill que volia ser periodista. Li calia algú jove per atendre la part esportiva de la corresponsalia. Aquell mateix matí em va fitxar. El meu pare estava en els cercles futbolístics gironins. Havia jugat amb el Girona FC i anys després en seria directiu. Entrenaria a molts equips de la província i l'acompanyava als partits dels seus clubs i a Montilivi. Pardàs va considerar suficientment acreditada la meva coneixença de persones i circumstàncies del futbol gironí, trucàrem a la delegació de Barcelona per rebre instruccions, una adreça per enviar el taló amb la retribució de les col·laboracions i la petició d'una foto carnet per fer-me el carnet de corresponsal i el passi de la Federació Catalana de Futbol per entrar a tots els camps. Això últim em va semblar fascinant. Els meus amics flipaven: carnet i passi. Abans de marxar en Narcís Pardàs em va donar un paper amb una notícia que ell mateix havia ja redactat i anava a enviar. Però generosament va voler que ho fes jo per tenir un bon debut. Però déu-n'hi-do. En Pardàs tenia molt bones fonts judicials i sabia que dos jugadors que havia fitxat el Girona procedents del Manresa, Paco Nieto i Perxas, havien estat suspesos per un any perquè la temporada anterior la plantilla, que portava mesos sense cobrar, s'havia negat a jugar. La notícia va saltar a tot Espanya amb les ràdios i diaris tractant el tema. El meu bon amic Jordi Xargayó va publicar l'endemà amb un prudent escepticisme el desmentiment del president del Girona, Maurici Durán. Però la nostra notícia era certa. Des de l'agència en Joan Garcia Castell, gran periodista esportiu català i pare dels també periodistes Garcia-Luque em va trucar per dir-me que estigués tranquil, ja que teníem la resolució. Algú havia escrit a Barcelona que era un periodista "novato" qui l'havia liat. Aquell dia a més de seguir el cas vaig redactar i enviar la meva primera notícia. La crònica d'un partit amistós a Montilivi entre el Girona i el Terrassa (0-0). L'entrenador i el secretari tècnic del Girona eren dos grans amics del meu pare, en Lluís Pujolràs i en Xavi Agustí. Pel Girona varen jugar Miret i Duran de porters i com a jugadors de camp, amb molts canvis al descans, Serra, Pechas, Juanito, Ortega, Nieto, Ruiz, Lluís Busquets, en Barto i en Manel Pagès, Javi, Martin, Amador, Alzaray, Calleja, Garcia, Pena, Cabrera i Tapias. Aquella mateixa nit a Montilivi en Narcís Planas, qui em coneixia personalment, em va fitxar pel seu equip esportiu que incloïa immediatament començar a Ràdio Girona i al setmanari "Gerona Deportiva" i poc temps després al diari. Igual que va fer a la seva primera etapa com a entrenador als anys seixanta, aquella temporada en Pujolràs va deixar al Girona a punt de pujar a segona. Així va començar tot i aquí estem, cinquanta anys després. Gràcies.